

- Stwierdzenie na podstawie art. 277 TFUE, że należy odstąpić od stosowania następujących przepisów rozporządzenia w sprawie RSM, rozporządzenia wykonawczego, rozporządzenia delegowanego:
 - art. 69 ust. 1, 69 ust. 2, 70 ust. 1, 70 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia w sprawie RSM;
 - art. 4 ust. 2, 6, i 7 oraz załącznik do rozporządzenia delegowanego;
 - art. 4 rozporządzenia wykonawczego
- Obciążenie strony pozwanej wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi osiem zarzutów, które są co do zasady identyczne lub podobne do tych, podnoszonych w sprawie T-382/21 Banque postale/SRB.

Skarga wniesiona w dniu 6 lipca 2021 r. – Ryanair i Ryanair Sun / Komisja

(Sprawa T-398/21)

(2021/C 338/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ryanair DAC (Swords, Irlandia), Ryanair Sun S.A. (Warszawa, Polska) (przedstawiciele: F.-C. Laprèvote, E. Vahida, V. Blanc, S. Rating i I.-G. Metaxas-Maranghidis, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności wydanej przez pozwaną w dniu 22 grudnia 2020 r. decyzji w przedmiocie pomocy państwa SA.59158 – Polska – COVID-19 – Pomoc dla LOT⁽¹⁾, oraz
- nakazanie pozwanej pokrycia kosztów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że pozwana nieprawidłowo zastosowała Tymczasowe ramy środków pomocy państwa w celu wsparcia gospodarki w kontekście trwającej epidemii COVID-19. W szczególności skarżąca twierdzi, że pozwana nie wykazała tego, że LOT kwalifikuje się do objęcia przewidzianą w Tymczasowych ramach pomocą na dokapitalizowanie oraz nie oceniła tego, czy oprócz tego dokapitalizowania dostępne są bardziej odpowiednie i wprowadzające mniejsze zakłócenia środki. Skarżąca twierdzi też, że pozwana przeprowadziła błędną analizę proporcjonalności kwoty dokapitalizowania, wynagrodzenia pomocy i warunków wycofania się państwa, jak również elementów pomocy dotyczących sposobu zarządzania i zapobiegania nadmiernym zakłóceniom konkurencji.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że pozwana nieprawidłowo zastosowała art. 107 ust. 3 b) TFUE uznając, iż postanowienie to może stanowić uzasadniającą pomoc podstawę prawną. Skarżąca twierdzi też, że pozwana nie wykazała tego, iż ta pomoc jest konieczna, odpowiednia i proporcjonalna do celu polegającego na zaradzeniu poważnym problemom polskiej gospodarki i nie zastosowała tzw. „kryterium wyważenia” czyli nie wyważyła spodziewanych pozytywnych skutków pomocy polegających na realizacji celów określonych w art. 107 ust. 3 b) TFUE z jej negatywnymi skutkami polegającymi na zakłóceniu konkurencji i wpływie na wymianę handlową między państwami członkowskimi.

3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że pozwana w zaskarżonej decyzji dopuściła się naruszenia postanowień TFUE oraz ogólnych zasad prawa unijnego, które leżą u podstaw liberalizacji unijnego transportu powietrznego począwszy od końca lat 80 (czyli niedyskryminacji i swobody świadczenia usług, mających zastosowanie do transportu powietrznego na mocy rozporządzenia nr 1008/2008 ⁽¹⁾ – oraz swobody przedsiębiorczości).
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że pozwana pomimo istnienia poważnych trudności nie wszczęła formalnego postępowania wyjaśniającego i dopuściła się naruszenia praw proceduralnych skarżącej.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że pozwana uchybiła obowiązkowi uzasadnienia.

⁽¹⁾ Dz.U. 2021 C 260, s. 10-11.

⁽²⁾ Regulation (EC) No 1008/2008 of the European Parliament and of the Council of 24 September 2008 on common rules for the operation of air services in the Community (Recast) (Text with EEA relevance) (OJ 2008 L 293, p. 3–20).

Skarga wniesiona w dniu 7 lipca 2021 r. – KN / Parlament

(Sprawa T-401/21)

(2021/C 338/47)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: KN (przedstawiciele: adwokaci M. Casado García Hirschfeld i M. Aboudi)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- zasądzenie zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, oszacowaną ex æquo et bono na kwotę 100 000 EUR;
- obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący podnosi dwa zarzuty na poparcie skargi na decyzję Parlamentu Europejskiego z dnia 28 kwietnia 2021 r. w sprawie absolutorium z wykonania budżetu ogólnego Unii Europejskiej za rok budżetowy 2019, sekcja VI – Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny [2020/2145(DEC)] i rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 29 kwietnia 2021 r. zawierającą uwagi, które stanowią integralną część wspomnianej decyzji.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 16 ust. 1 TFUE, art. 1 i 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 4 i 5 rozporządzenia 2018/1725 ⁽¹⁾ i naruszenia zasady poufności postępowań dyscyplinarnych i informacji sądowych oraz art. 10 rozporządzenia nr 883/2013 ⁽²⁾.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa do domniemania niewinności, zasady dobrej administracji i zasady proporcjonalności.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. 2018, L 295, s. 39).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. 2013, L 248, s. 1).